

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Володимир Федоров
науковий співробітник відділу фізики біологічних систем
Інституту фізики НАН України

Вранці 15 березня 2023 року в бою під Авдіївкою загинув **Володимир Олегович ФЕДОРОВ**, науковий співробітник відділу фізики біологічних систем Інституту фізики НАН України. Він закінчив свій життєвий шлях, як Воїн Добра і Світла, звільняючи нашу Землю від рашитської нечисті. Отримав тяжке поранення під час танкового обстрілу. Його побратими намагались винести його з поля бою, однак ворожий дрон помітив їх і вдарив повторно. Володя отримав травми, не сумісні з життям, а шестеро його побратимів – поранення різної тяжкості.

Володя був військовим медиком 4-го батальйону 10-ої роти 71-ої окремої егерської бригади десантно-штурмових військ Збройних сил України. Пішов добровольцем на другий день війни, причому цілеспрямовано хотів бути саме військовим медиком, щоб рятувати людські життя серед руйнувань і смерті, які принесли на нашу землю окупанти.

В перший день йому не вдалося записатись до війська, оскільки біля військкомату вистроїлась велика черга, тому Володя ночував в підземному переході, щоб на ранок не витратити час на дорогу і бути в перших рядах.

Далі були курси тактичної медицини, навчання на полігоні, формування нової бригади. Якийсь час новосформована бригада базувалась на Житомирщині, на кордоні з Білоруссю. Однак вже від травня 2022-го року наслідки навчених бійців потрапили у пекельні бої на Сіверськодонецькому напрямку, вовали під Лисичанськом, переправлялись через Сіверський Донець. Побратими розповідали історію, як потрапили під обстріл градів, а Володя мав надважливе завдання кудись піти і комусь щось передати. Кажали йому: «Сиди в окопі, куди ти біжиши, гради криють!» Він лише зміряв усіх сердитим поглядом і відповів: «Я, звичайно, поважаю гради, але вони не входять в топ-10 неприємностей у моєму житті». І побіг далі по справах.

Саме в той час Володя взяв на себе комунікацію з волонтерами, намагався докласти максимум зусиль, щоб його побратими мали все необхідне. Залучив і друзів, і колег, і незнайомих людей, вкладав свої особисті кошти, які заощадив з підприємницької діяльності. Стало в пригоді його системне мислення, вміння ставити задачі і отримувати результат. Свій науковий підхід і допитливий розум Володя в повній мірі застосовував на війні. Часто присилав нам ґрунтовні дослідження з фотографіями, де пояснював, як вберегтися під час обстрілів, як використовувати знання з військової медицини в цивільному житті.

Володя був по своїй природі чуйною, емпатичною і доброю людиною. Саме це дозволяло йому тримати себе в рамках здорового глузду і емоційної стійкості. Суміш людяності і здорового цинізму – характеристика від його побратимів.

Володя дуже близько до серця приймав всі проблеми і потреби «його хлопців», бо побратими стали йому родиною. Розповідав, як наполягав і переконував їх вчитися всьому, чому тільки можна – здобувати нові військові спеціальності, освоювати саперну справу, керувати дронами, адже був переконаний, що чим більше ти вмієш, тим вищі шанси вижити на війні. Одного разу попросив прислати настільні ігри, що нас неабияк здивувало. Сказав: *«Замість того, щоб вживати спиртне чи ще щось, ми граємо в ігри, людей потрібно переключати»*.

Потім було звільнення Харківщини, захоплена техніка, військові трофеї, полонені рашисти. На фотографіях, які Володя присилав тоді, ми бачимо стомлені обличчя його бойових побратимів, але в їхніх очах горить вогонь безмежної гордості і щастя, що вони женуть огидного ворога. Потім бригаду передислокували під Кремінну, де вони воювали практично до кінця січня 2023-го року.

У лютому – березні 2023-го року, поки бригада була на доукомплектації і навчаннях на Житомирщині, Володя проходив поглиблені курси тактичної медицини в м. Яворові. Очікували, що після цих навчань їх кинуть на Бахмут, однак попали під Авдіївку, де військова ситуація була подібною – зосереджені сили ворога, постійні атаки і намагання прорвати нашу оборону, загроза оточення. Володя прибув на нове місце перебування частини десь на тиждень пізніше через навчання на медичних курсах, а хлопці вже встигли потрапити в дуже скрутну ситуацію, подібну як було весною під Лисичанськом, втратили частину спорядження, постійний потік поранених. Складності додавало і те, що вони звикли воювати в лісовій місцевості (бо ж егерська бригада), а тут потрапили на відкриті поля...

Володя одразу організував закупку «медички», рюкзаків, інших речей. Йому говорили: *«Володя, не поспішайте, поки Ви тут (в Яворові на курсах), то ми спокійні за Вас»*, а він відповів: *«Те що я тут, не значить що я не з ними»*... Не міг дочекатись, коли знову стане в стрій. 12 березня 2023-го року написав, що повернувся «додому», до своїх хлопців. 13-го березня ми ще обговорювали чергові посилки, куди відправляти, на кого... А мої листи від 14-го березня так і залишились непрочитаними...

Володя казав, що за цей рік війни став хорошим воїном, але мріяв стати ще і хорошим науковцем, і я впевнена, став би. Друзі взагалі вважали його генієм. Швидко

вчився, сприймав нове, був генератором ідей. Мав стільки творчого натхнення і енергії, що буквально запалював всіх навколо своїм завзяттям. Його особиста доля була непростю, життя його не жалувало, але був щирим, глибоким, з почуттям гумору, з гострою потребою справедливості.

Володя Федоров родом з Миколаєва. Там провів своє дитинство. Після переїзду з батьками до Києва закінчив Русанівський фізико-математичний ліцей, бо вже тоді виявляв неабиякі здібності в точних науках. 2007-го року вступив на фізико-математичний факультет Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського», який успішно закінчив в 2013-ому році. Від 2013-го року працював в Інституті прикладних проблем фізики і біофізики НАН України, в 2015-ому році вступив до аспірантури, працював на посаді молодшого наукового співробітника.

В наукових дослідженнях спеціалізувався на розробці програмного забезпечення, обробці й аналізі біологічних структур і об'єктів, методах комп'ютерного зору, штучному інтелекті, інтегрованих інформаційних системах. Володимир Федоров брав активну участь у створенні пристрою для виявлення поточних змін новоутворень і уражень на шкірі для онкодерматології, косметології та хірургії, був серед авторів патенту «Спосіб обробки і аналізу зображень об'єктів біологічної природи». Від листопада 2021 року працював на посаді наукового співробітника відділу фізики біологічних систем Інституту фізики НАН України.

Усі нагороди, які він встиг отримати за більш ніж рік на війні – це кружка з логотипом своєї бригади, яку приніс у відділ, та футболка як подарунок від командування. Пишався цим неймовірно, радів, що і про нього згадали, відмітили його заслуги.

Війна забирає найкращих, молодих, сильних. Безмірно сумуємо за Володею, оплакуємо і пам'ятаємо. Пам'ятаємо, яку ціну заплачено за наше право дихати і бачити сонце.

Вічна пам'ять герою-науковцю – захиснику України. Наші щирі співчуття і низький уклін батькам, які виростили і виховали достойну Людину. ■

**Олена Гнатюк, Галина Довбешко, Євген Горняк,
Віталій Коваль, друзі та колеги по роботі**